

habemus quidem posse quoddam, sed remotum, per quod nunquam bene et salubriter vellemus. Requiritur enim ex parte voluntatis novum adiutorium gratiae praevenientis, quod negabat Pelagius, et ideo erat reprehendendus ut haereticus. Nam voluntas per internas vires debet confortari et corroborari ad bona opera, ut in potentia proxima ea habeat; non tamen ulterius requiritur, ut Deus opera ipsa, id est, actus ipsos internos, praeveniendo voluntatem immittat. Nam sic non videntur esse in potestate hominis. Notandum autem hic est eos num. 151. et sequentibus docere haeresim esse Pelagii, quod homo gratia et donis habitualibus instructus, Deo illum protegente et excitante, possit sine nova motione praeveniente, propria statui lapsu et liberum arbitrium efficaciter determinante, facere aliquod opus bonum, quod etiam satis clare docent in Censura ad propositionem octavam et nonam et decimam. Ratio illorum est: quia illa motio efficax est proprie dicta gratia Christi, necessaria ad singulos actus, secundum definitionem Patrum, in statu lapsu, quam quia negabat Pelagius, iudicatus est haereticus. Quam eorum sententiam saepe vehementer sum admiratus. Si enim ista est haeresis Pelagii, ergo omnes doctores scholastici et antiqui doctores Lovanienses, et quicumque scribunt hoc tempore contra Calvinum, fuerunt haeretici vel saltem erraverunt in fide; et ita tota Ecclesia per quingentos vel sexcentos annos erravit in fide. Nam doctores, quos habuit toto hoc tempore, hanc motionem efficacem non requirunt. Non video sane, quid ad hoc responderi possit, cum etiam infra num. 175. satis indicent, doctores omnes in hac questione errasse. Sed profecto hoc adeo absurdum est, ut vix alio argumento opus sit ad illam opinionem refutandam. Illa autem sententia, quam 214 Patres in quadam Synodo (teste D. Prospero c. 10. contra Collatorem) ad fidem orthodoxam pertinere iudicarunt, gratiam ad singulos actus nos adjuvare, et ea, quam Augustinus epist. 107. ad Vitalem tanquam ad fidem pertinentem ponit, dicens: „Scimus maioribus ad singulos actus gratiam dari“, non negatur a doctoribus scholasticis nec a nobis. Nam et ipse Pelagius hoc confiteri coactus est, ne tanquam haereticus damnaretur; verum ea non significatur ad singulos actus praeter ceteras praeparationes immitti quamdam novam motionem praevenientem, qua liberum arbitrium determinetur, ut volunt MM. NN.; sed nullum actum bonum posse a nobis fieri, nisi antea divina gratia praeventi et corroborati simus, Deo etiam in singulis nos protegente, dirigente et cooperante. Est enim haec definitio facta contra Pelagium, qui volebat, gratiam Dei sitam esse in natura liberi arbitrii et doctrina legis et alia gratia opus non esse ad bonas functiones. Contra quem errorum Patres definierunt Dei gratiam dari et necessariam esse et nos adjuvare ad singulos actus; quia nullus sine ea fieri potest; non autem volunt, quod ad singulos actus praeter dona antecedentia habitualia et divinam protectionem requiratur nova quaedam motio praeveniens, non necessaria Adamo, qua liberum arbitrium

determinetur ad opus, ut etiam recte docent. Nova tamen cooperatio supernaturalis requiritur in singulis actibus, sed haec est quodammodo in potestate liberi arbitrii sufficienter praeparati, neque praeventi proprie, sed comitatur, ut dictum est in Apologia. An autem haec cooperatio debeat esse alterius generis vel potentior quam in statu integro, parum refert. Probabilius mihi videtur non debere esse potentioiorem seu maiorem. Nam infirmitas naturae per peccatum contracta instauratur per dona habitualia, per protectionem et directionem divinam, ad quam pertinent crebrae inspirationes et sanctae affectiones divinitus immissae. Pertinet tamen haec cooperatio seu concursus supernaturalis ad gratiam Christi, ut diximus in Apologia et ostendimus in 3. parte quaest. 19., quia Christus non tantum meruit nobis, ut essemus iusti, sed etiam omnia necessaria ad bene operandum, quae per peccatum amissa erant. Scripturae tamen non loquuntur peculiariter de hoc concursu, quando gratiam Christi commendat, quia Christi gratia multiplex est. Unde verum non est, quod dicunt num. 153., concursum supernaturalem nostra sententia non pertinere ad specialem Christi gratiam. Nam in Apologia expresse dicitur contrarium ad Propositionem nonam in fine.

Quod autem dicunt, non petere nos illum concursum quando dicimus: „Fiat voluntas tua.“ „Ne nos inducas in tentationem.“ „Adiutor meus esto“ etc., resp.: Non tantum concursum petimus, sed protectionem quoque et directionem seu excitationem et suasionem infernam talem, qualem Deus aptam novit, ut tentationes vineamus et eius voluntatem faciamus. Hanc tamen concursum in aliis semper intelligimus, quia sine hac divina et admirabili cooperatione in nullum actum bonum voluntas nostra conari potest; qui non est nobis debitus ex pacto creationis, sed est gratuitus, sicut ipsa gratia; est tamen conaturalis gratiae et donis supernaturalibus. Quod autem Pelagius non solum hunc concursum supernaturalem, sed etiam naturalem negaverit, clare patet ex Hieronymi epistolae ad Ctesiphontem, ubi Hieronymus vocat Pelagium sacrilegum, quod neget auxilium Dei esse necessarium ad curvandam digitum, ad movendam manum, ad sedendum, ad standum, ad ambulandum, ad spendum. Ad quae certum est non egere nos alio auxilio quam conservatione potentiarum et cooperatione seu influenza generali, ut dicunt doctores. Similia habet Hieron. dialogo 1. contra Pelagianos. Respondent Domini MM. NN. requiri ad haec singula gubernationem Dei, quae praeventi liberum arbitrium et determinet ad haec, ut dicunt num. 106., quam gubernationem negabat Pelagius et ideo reprehenditur ab Hieron. Sed profecto talem gubernationem distinctam a concursu, quae determinet nos ad singulos actus, nullus doctorum scholasticorum agnoscit. Erunt ergo et illi sacrilegi cum Pelagio. Et sane si possumus sine hac gubernatione aliquid mali, ut ipsi fatentur, cur non aliquid indifferens, ut movere manum. Neque mirum videri debet, quod Pelagius negaverit concursum, ut salvaret

liberum arbitrium, quia difficillimum doctoribus scholasticis semper visum fuit explicare, quomodo homo sit liber in actionibus etiam civilibus, si Deus ad singulas immediate et in eodem instanti debet cooperari, unde etiam Durandus, Pelagius multo doctior, hunc concursum negavit. Eundem Pelagii errorem satis indicat D. Augustinus lib. de gratia Christi cap. 4. Nec desunt hac tempestate viri doctissimi et in Patribus versatissimi, qui doceant ex Augustino Pelagium hunc concursum negasse.

Haec de priore parte huius quaest. etsi multa alia adferri possent, sufficiant. Nunc ad alteram veniamus, in qua probandum est, si ad singulos actus bonos requiritur motio quaedam praeveniens, quam habere non sit in nostra potestate, quae liberum arbitrium efficaciter ad bonum opus determinet etc., videri everti liberum arbitrium in actibus pietatis. Suppono autem tanquam certum, eam motionem praevenientem evertere libertatem, quam habere non est in nostra potestate, et [quae] iam voluntati immissa et habita est ita efficax, ut voluntas non habeat in sua potestate propinqua non velle, non consentire. Dico propinqua; quia bene concedunt quidam voluntatem posse dissentire, si haec motio absit, sed non, si praesens sit, quod etiam Calvinus libenter admittit.

Probat. 1. Quia in censura ad Propositionem octavam, nonam et decimam, docent, hanc gratiam esse ita efficacem ut cum ea consistere non possit, ut non agas; et in suis lectionibus docent eam non posse respui. Quod etiam hic indicant non obscure num. 128. Immo querela ipsorum apud Reverendissimum Middelburgensem contra nostram doctrinam prima fuit, quod doceremus gratiam Christi respui posse, ut ipsemet nobis retulit; quibus ipse ostendit eam doctrinam scripturis esse consentaneam. Quomodo ergo relinquit opus in potestate hominis? si enim cum ea stare non potest, ut non agas, ergo illa immissa non potes actionem prohibere. Ergo illa actio non est in tua potestate; quia, ut immittatur, non est in tua potestate.

2. Quia docent num. 43. et 149. in Antapologia, gratiae efficacis energiam et usum non dependere a libero arbitrio, quia summa celeritate rebellia corda efficaciter sibi subdidit. Loquuntur autem non tantum de gratia, qua Paulus conversus est, sed de omni prorsus: nam excepto externo miraculo volunt omnibus qui convertuntur, immo ad omne opus bonum dari tam efficacem gratiam praevenientem, quam data fuerit Paulo ad conversionem. Quod aperte etiam Censura indicat ad Propositionem decimam. At si gratiae energia seu operatio non dependet a libero arbitrio, perspicuum profecto est, in potestate voluntatis non esse, ut gratia efficax ponat in nobis opus bonum vel non ponat. Ergo neque in potestate nostra est, opus bonum habere vel non habere. Sicut, si Deus infunderet aliquem habitum, cuius operatio non dependet a libero arbitrio, certe illa operatio non esset libera. Liberum enim esse, est a libero arbitrio dependere in eiusque dominio et potestate esse.

3. Quia docent, gratiam efficacem esse ipsam divinam operationem, qua immediate operatur et veluti erant ipsum bonum opus in nobis, ut patet ex ipsorum lectionibus, thesibus impressis et ex Antapologia num. 115. et 116. 118. Unde voluit, illam non distingui reipsa a bono opere, sed esse ipsummet opus internum, quatenus a Deo gratis immissum. Quod saepissime indicant, ut num. 124. et 125. 128. etc. Et hanc operationem dicunt non esse in nostra potestate. Nam Deus operatur bonum opus in nobis, quando ipsi lubet, praeveniendo voluntatem, unde clarissime sequi videtur, non esse in nostra potestate non habere bonum opus, posita illa motione. Non enim est in nostra potestate facere, ut non habeamus bonum opus, quando Deus in nobis illud operatur. Hoc enim contradictionem implicat. Neque etiam in nostra potestate est, ut Deus illud operetur. Quomodo ergo sumus liberi? *Confirmatur.* Quia si concursus Dei generalis non esset in nostra potestate, sine dubio nulla esset libertas, quia ille concursus est immediata operatio seu cooperatio operis voluntatis. Unde impossibile est, concursum esse et opus non esse, sicut impossibile est, creationem esse et tamen creaturam non esse. Nulla enim potentia creaturae haec potest separare. Ergo similiter si gratia efficax est ipsa immediata Dei operatio, qua bonum opus in nobis praeveniendo libertatem operatur, perspicuum est illud non relinqui in nostra potestate. Neque video, quomodo cum his consistat, quod interdum dicunt Deum operari illud ita, ut libere illud faciam et ut possim non facere etc. Nam implicat manifeste, ut Deus immediate in me operetur bonum opus praeveniendo libertatem meam et tamen illud ego libere faciam et possim non facere, nisi per libere intelligatur libenter et posse non facere intelligatur in sensu diviso, nempe absente illa operatione Dei.

4. Quia docent, hanc motionem efficacem in eodem momento, in quo est, ponere opus bonum. Patet ex censura ad propositionem octavam et decimam et num. 136. et alibi saepissime. Atqui in momento homo non potest deliberare; ergo actus, quem producit illa motio, non est liber, quia non deliberate elicitus. Patet hoc clare. Omnis enim motus animi, qui sequitur subito ex aliquo nobis immisso, non est liber, quia in tempore brevissimo non possumus deliberare; multo ergo minus erit liber, qui in puncto temporis sequitur ex motione divina, quae non erat in nostra potestate. Sed, *inquant*, ad actum liberum non requiritur praevia deliberatio. Nam Deus qui est liber non deliberat. Ita num. 135. *Resp.* Sine dubio in nobis requiritur deliberatio praevia secundum omnes doctores, quam non possumus habere maxime perfecte in instanti, unde patet eos aliud intelligere per actum liberum, quam omnes doctores scholastici intelligant.

5. Quia docent, quod haec motio efficax liberum arbitrium praeveniendo determinat ad opus, et quod non est in potestate liberi arbitrii, ut determinetur: tum quia praevient haec determinatio libertatem, tum quia ista motio efficax, quae per seipsam voluntatem deter-

minat, non est in potestate liberi arbitrii. Atqui hac determinatione posita, non est in potestate liberi arbitrii nisi eo momento in contrarium vel non agere. Quia actus necessariam habitudinem habet ad hanc determinationem, ita ut non possit ab ea separari, ut ipsi fatentur. Nam si voluntas est determinata, agit, ut ipsi dicunt num. 156. Haec enim determinatio non distinguitur reipsa ab actu. Quomodo ergo ille actus est liber et quomodo, motione illa efficaci posita, est in potestate voluntatis dissentire, cum non possit se flectere in contrarium?

Si dicant, Deum per hanc motionem efficacem determinare liberum arbitrium, sed modo sibi consentaneo, nempe ut libere agat per modum electionis: *Contra*. Omnis determinatio extrinsecus voluntati inmissa, quae non subest eius potestati et ex qua actus necessario sequitur, repugnat liberae electioni, ut patet ex terminis. Quomodo enim libere eligo, ad quod alius me subito determinat? Movetur autem liberum arbitrium modo sibi consentaneo, ut libere agat et per modum electionis, quando inspirantur illi vires divinitus, quibus seipsum Deo cooperante possit flectere, et simul interiori vel exteriori suadet, consulitur, vel praeceptitur, ut eligat, ipsa aum cooperatio ita attemperatur ut sit quodammodo in eius potestate. Si autem praeter haec omnia Deus immittit voluntati immediate ipsum actum praeveniendo liberam cooperationem, quomodo immittit sanctas inspirationes et piis affectiones, iam non determinat illam, ut libere agat, sed ut necessario.

6. Posita illa motione efficaciter determinante, actus voluntatis sequitur necessario, quia illa motio est operatio divina, qua immediate facit et veluti creat in nobis illum actum, omnis autem res operata necessario provenit ab operatione, qua fit. Dicent, etiamsi a motione illa actus proveniat necessario seu inimpedibiliter, tamen ut procedit a libero arbitrio, provenit impedibiliter. Sed hoc fieri non potest, quia haec motio non est in potestate voluntatis, nec ab ea potest impediri; et posita illa motione necessario est actus. Ergo nec actus potest impediri a voluntate. Prob. consequentia. Quia quod necessario et inimpedibiliter sequitur ex aliqua suppositione liberum arbitrium efficaciter determinante et inimpedibili, illud non est liberum, sicut patet in amore beatifico (qui ideo non est liber, quia provenit necessario a suppositione liberum arbitrium intrinsecus determinante, quae non est in hominis potestate) et inspirationibus et affectionibus piis divinitus inmissis, quia necessario et inimpedibiliter proveniunt ab operatione Dei, quae non est in nostra potestate etc. Unde patet nihil ad rem pertinere quae contra hoc axioma adferunt num. 136. Nam supposito, quod agam, necesse quidem est me agere necessitate consequentiae, sed supposito illa est in mea potestate. Gratia autem efficax non est in mea potestate. Unde actus, qui ex ea necessario sequitur, non est liber; nam necessitas consequentiae ibi locum non habet, sed tantum in iis, ubi antecedens est in nostra potestate, ut cum dico: Si currit, necesse est illum moveri, vel certe ubi antecedens

praesupponit aliquid, quod est in nostra potestate, sicut supra dictum est de praescientia conditionata. De quo modo necessitatis loquitur Ruardus in priori testimonio, citatus in Antapologia num. 132. Nam "*secundum propositum agi*" est ita vocari, suaderi, affici etc., sicut Deus moverat illum secuturum, ut ubique docet Ruardus, unde necesse est ita vocatum sequi, nempe necessitate consequentiae, sicut necesse est eum cadere qui ita tentatur, sicut Deus praevidet casurum. In altero testimonio loquitur Ruardus de concursu Dei (ut patet ex verbis consequentibus), quem vocat ibi gratiam efficacis operationis, quomodo etiam Andreas Vega lib. 13. in Trident. cap. 13. et Cunerus cap. 9. et 10. de libero arbitrio loquuntur; sed haec efficax operatio quodammodo est in hominis iam praeparati potestate etc., ut lidem auctores docent, unde solam necessitatem consequentiae adfert. Nam etiam in civilibus Deo in nobis per concursum operante necessario sequitur opus. Et mirum profecto est Ruardum hic afferri pro hac sententia, cum in eadem p. 307. aperte doceat contrarium. Ex his patet, solidissimum esse istud axioma. Quando enim sunt duae causae unius effectus, a quarum altera effectus provenit necessario, quae alteram praeveniendo determinet ad eundem effectum, ita ut illa determinatio non sit in alterius potestate, perspicuum est, illum effectum illi alteri inimpedibilem esse.

7. Determinatio voluntatis proveniens ex motione efficaci non est realiter distincta ab actu bono, sed est ipsemet actus voluntatis, ut a Deo inmissus et voluntatem informem formans et determinans, ut ipsi fatentur. Sed haec determinatio non est in potestate voluntatis, nam praevinit liberam cooperationem. Ergo actus bonus, qui non distinguitur reipsa ab illa determinatione, non est in potestate voluntatis.

8. De ratione actus liberi est, ut procedat a voluntate in omni instanti priori et temporis et naturae indeterminata ad ipsum. Loquor autem de actu elicitio, ut excludatur actus liber in Deo, qui non est elicitus, sed est eius essentia. Dico: in omni instanti temporis etc., nempe si voluntas tempore antecedit suum actum, sicut fit in nobis. Omnes enim actus liberi nostrae voluntatis sunt posteriores tempore ipsa potentia et ita potentia debet esse prius tempore indeterminata ad ipsos, quam ipsos eliciat; unde omnes illae instantiae, quas ipsi adferunt, nihil faciunt ad infirmandum illud axioma; nam aequae magnam vim habet, etiamsi ita poneretur: Omnes actus liberi nostrae voluntatis procedunt a potentia prius tempore et natura indeterminata. Non enim hic urgemus, quod voluntas debeat esse prius tempore indeterminata, quam eliciat actum, sed prius natura. Unde concludo eum actum, qui procedit a voluntate prius natura determinata ad ipsum, non videri liberum. Antecedens patet. Quia est commune axioma receptum ab omnibus theologis et philosophis, qui docent hoc esse discrimen inter causam necessario et libere agentem: quod illa positis omnibus praevientibus necessariis ad agendum non possit non agere, quia tunc

est determinata ad agendum; haec autem positis omnibus praevenientibus necessariis ad agendum adhuc sit indeterminata, ita ut iis omnibus eodem modo se habentibus, in potestate habeat se flectere ad hanc vel illam partem, adeo ut, si se flectat ad consensum in hoc instanti, poterit in eodem sese flectere ad dissensum. Neque sufficit ut ipsi volunt, quod voluntas sit naturaliter, id est, in nuda sua natura, indeterminata ad actum; quia sic etiam haereticis bene concedunt illam manere indeterminatam, dam adest gratia efficax; sed requiritur ut nihil accidentarium superveniat, quo prius natura quam agat determinetur et astringatur ad consensum.

*Probat*ur istud axioma ex Doctoribus. Scotus in 1. dist. 39. illud demonstrat evidenter; inter cetera sic ait: „Actus primus (scilicet liberum arbitrium habens se per modum actus primi seu principii sufficienter praeparati ad elicendum actum) consideratur in illo instanti in quo est prior naturaliter actu secundo (id est volitione), ita ponit illum in esse tamquam effectum suum contingenter, ut prior natura posset aequo ponere aliud oppositum in esse.“ Idem in 3. dist. 18. loquens de actu meritorio: „Voluntas,“ inquit, „in primo instanti, ut prior natura suo actu, ita contingenter elicit actum, sicut si per diem praecessisset actum elicitum. Atqui nulla causa prius determinata contingenter agit. Nam semper agit.“ Perspicuum est ergo, Scotum velle voluntatem debere esse prius natura indeterminatam. Henricus, Quodlibet. 9. quaest. 5.: „Cum voluntas sit libera et domina suorum actuum, impossibile est, ut ab alio procedat ad actum volendi. Hoc enim repugnat libertati. Nam non minus ageretur voluntas quam appetitus sensitivus; unde si Deo agente (nempe prius natura et independenter a libero arbitrio) fieret de non volente volens, non esset ille actus liber nec laudabilis. Nam actio libera debet esse in potestate ipsius agentis, ita quod ab alio non moveatur, licet aliquo assistente et cooperante, ut Spiritu Sancto vel per se et immediate vel per aliqua dona sua vel utroque modo.“ Nihil potest dici clarius contra illam determinationem. In eadem sententia est D. Thom., quia passim docet voluntatem esse liberam, quia est domina suorum actuum. Quomodo autem est domina eius actus, ad quem est determinata efficaciter, cum illa determinatio non sit in eius potestate? Item voluntatem suos actus habere in sua potestate, posse seipsam determinare etc. 1. part. quaest. 82. art. 1. 3. et 4. et 1. II. quaest. 1. et 2. art. 1. Et in 2. Sentent. dist. 24. quaest. 3. art. 2. in corp. Idem docet S. Bonav. in 2. dist. 25. quaest. 2., ubi etiam ostendit, actum liberum debere esse deliberatum. At si Deus praeveniens determinat hominem subito immittendo ipsum actum, quomodo est deliberatus? quia nos in momento non deliberamus. Si quis dicat nos deliberare, antequam Deus immittat illam motionem efficacem: *Contra*. Quia tunc deliberarem de re quae non est in nostra potestate, quia non est in nostra potestate, ut Deus illam immittat. Quid si ergo illam non immittat; nonne vana erit deliberatio nostra? Praeterea

ipsa deliberatio est actus bonus et inchoatio quaedam conversionis, unde non potest fieri sine gratia efficaci. Itaque non est in nostra potestate deliberare, utrum aliquod bonum opus facere debeamus an non. Denique ipsi dicunt, non requiri ullam praevidiam deliberationem num. 135., unde videntur accipere libere agere pro libenter et voluntarie agere. Marsilius lib. 2. quaest. 16. art. 4.: „De natura agentis liberi est, ut omnibus eodem modo habentibus possit in opposita. Item ut possit se determinare ad acceptionem et refutationem.“ Et infra: „Causa determinans voluntatem ad volitionem liberam non est aliud, quam ipsa voluntas per suam libertatem,“ intellige in operibus bonis, ubi vires supernaturales acceperit Deo ipsam protegente et cooperante, ut idem auctor alibi docet. Unde clare patet ipsum sentire, quod voluntas non praedeterminetur a Deo etc. Guilielmus Occam Quodlibet. 1. quaest. 16.: „Libertas est potestas, qua possum eundem effectum causare et non causare nulla diversitate circa ipsam potentiam facta.“ Et infra: „Omnibus requisitis ad actum volendi positis, potest voluntas actum elicere et non elicere sine omni actione extrinseca, solum propter suam libertatem.“ Et in 2. quaest. 5.: „Deus non attingit effectum prius quam causa secunda, nisi quia perfectius et illimitatus“ etc. Quod etiam docet Scotus in 2. dist. 37., Gabriel ibidem et in 1. dist. 38. et 45., Gregor. Arimin. iisdem locis et alii, unde evidenter sequitur Deum non operari ipsum opus immediate praeveniendo libertatem. Et ut brevis sim, videantur alii Doctores ut Andreas a Castro novo, Andr. Vega, Ruardus, Cunerus, Mart. Ritthovius, Caret. et alii in Apologia Duacensi, qui omnes docent voluntatem seipsam Deo concomitante et cooperante determinare.

Quod etiam docent passim illi, qui scribunt in nonum Metaphysicorum, ubi demonstrant liberum arbitrium in eodem instanti esse in potentia contradictionis; et in eodem instanti quo vult, prout est prius natura suo velle, posse non velle omnibus aliis eodem modo se habentibus, et voluntatem a seipsa Deo tamen cooperante determinari ad exercitium actus. Videatur Paulus Concinas in 9. Metaphysicorum quaest. 14. 17., Chrysostomus Iavellus quaest. 5., Antonius Andreas quaest. 2. Ob eandem causam omnes fere doctores docent expresse operationem Dei, qua immediate cooperatur creaturis ad singulos actus, non determinare liberam arbitrium praeveniendo, aut prius natura (quod idem est), independenter a libera determinatione, qua liberum arbitrium se determinat. Alioquin liberum arbitrium non esset liberum. Nam illa determinatio non esset in potestate eius, et sic actus non esset in eius potestate. Nam nulla est ponenda determinatio in libero arbitrio distincta realiter ab actu; unde si aliqua determinatio praevenit libertatem seu non est in potestate voluntatis, actus, qui non distinguitur ab illa determinatione, non est liber. Videant ergo Domini Doctores, quomodo salvent liberum arbitrium cum hac motione efficacior liberum arbitrium praeveniente et determinante, quae sit necessaria ad singulos

actus ob imbecillitatem contractam ex peccato originali, nec sit unquam in potestate voluntatis.

Sed *inquit*: Cur Deus non potest liberum arbitrium determinare immittendo illi actum et tamen ita ut libere agat? *Resp.* Non quaerimus, quid Deus per absolutam potentiam possit, sed quid naturae rerum sit consentaneum. Nam consentaneum est naturae liberi arbitrii, ut, postquam divinas vires sufficientes acceperit ad agendum, moveatur per praecepta, consilia, suasiones, inspirationes, affectiones, praevias divinitus immissas, quae tamen omnia relinquunt in eius potestate, ut se flectat in hanc vel illam partem. Ipsa autem cooperatio supernaturalis ita ei attemperatur, ut sit in eius quodammodo potestate.

Addo videri implicare contradictionem, quod voluntas determinetur actu illi immisso, ita ut illa immisso non sit in eius potestate, et tamen actum illum habeat in sua potestate. Si enim non est in eius potestate illa immissio actus, neque ipse actus in eius potestate est.

Ex his etiam patet responsio ad illorum argumenta, quae nihil aliud nituntur probare quam Deum praeter omnia cetera dona debere immittere ipsum actum voluntatis et immediate in nobis efficaciter operari operatione, quae non sit in voluntatis potestate. Quod iam ostendimus esse falsum, et diximus Deum dare vires supernaturales voluntati per habitus fidei, spei, caritatis etc., per excitationes, affectiones praevias immissas, inspirationes internas, suasiones etc., quibus positus, voluntas habeat in potestate sua elicere actum supernaturalem sicut Adam, et Deum relinquere in eius arbitrio, ut eliciat vel non, prout videbitur, paratum cooperari supernaturali modo, prout eius dona postulant etc. Et hoc modo operatur in nobis velle et opera bona. Quod autem in multis non operetur opera bona immediate aut non persuadeat ipsis, in causa est eorum negligentia vel malitia, quia gratiae Dei desunt iuxta Concilium Tridentinum sess. 6. c. 13. Illae autem locutiones D. Augustini: „Deus non tantum dat posse, sed etiam velle; non tantum suadet, sed etiam persuadet,“ supra explicatae sunt. Gratia autem distinguens bonos a malis proprie est gratia iustificationis seu habitualis, aliquando vocatio qua quis sic vocatur, sicut Deus aptum novit, ut vocentem non respuat. Eadem est gratia, quam Augustinus c. 8. de Praedest. Sanct. dicit a nullo corde duro respui; nam est ea qua Pater occulte ita docet, ut homo discat, id est, consentiat, ut ibi ait, quae singulari Dei benignitate tribuitur, ut cordis durities auferatur. Adiutorium autem, sine quo Adam et Angulus perseverare non poterant in bono supernaturali, erant virtutes supernaturales earumque conservatio et concursus, ut docet Ds. Ritthovius in 2. sent. dist. 25. ex D. Augustino et D. Thoma 1. 2. quaest. 109. art. 4. et 9. ad 1. Non autem requirebatur in illis ea protectio et directio, quae nobis est necessaria ad perseverandum, ut docet D. Thomas supra art. 9. et 10. Falsum autem est nos sentire eam tantum gratiam sufficere, qua Deus sic movet, sicut nos novit secuturos, ut patet in Adamo

et in angelis qui ceciderunt, qui sufficientissimam gratiam habuerunt, sed non eam, cum qua Deus praeviderat illos perseveraturos etc. Operatur autem Deus credere et consentire in nobis non proprie per praedicationem externam, quia haec vires non tribuit voluntati, sed per internam suasionem et affectionem supernaturalem divinitus immissam, quae non est libera, et potest ei voluntas resistere. Item per suam cooperationem supernaturalem, quam tunc homo habet quodammodo in sua potestate.

Ille autem locus: „Quis te discernit?“ nihil ad rem facit. Nam si loquamur de actuali fide, respondeo: non ego, sed gratia Dei mecum, id est, ego per vires gratiae, unde non possunt gloriari nisi in Domino, qui gratis vires dedit, protexit, adjuvit etc. Sum tamen laudandus supra eum, qui noluit consentire, quia actum laudabilem feci. Non tamen ideo in me deo gloriari, quia tota dignitas actus pendet ex gratia. Posset hoc multis exemplis declarari; si rex duobus pauperibus offerat magnas opes et alter eas admittat, alter aspernetur munus regium, non potest is qui accepit in se gloriari, quia dives est; multo minus is, qui divinae vocationi consentit, quia ipsum consentire et acceptare munus divinum est, totum ex viribus gratiae praeveniens et comitantis.

Addo ne angelos quidem, qui perseverarunt, in se debere gloriari, sed in Domino. Nam et illis dici quodammodo potest: Quis te discernit etc.

Ut finem faciam, duo hic valde notanda videntur. Alterum est, hanc sententiam illorum de gratia sufficienti penitus novam videri in Ecclesia, cum constet non solum omnes doctores scholasticos nobiscum sentire, sed etiam antiquos doctores Lovanienses, quorum scripta exstant: Adrianum, Driedonem et Ruardum et horum auditors, inter quos tres Episcopi undequaque doctissimi (de quibus mihi certo constat): D. Mart. Ritthovius, Episcopus Iprensis, Dominus Iohannes Stryen, Episcopus Middelburgensis, et Dominus Cumerus, Episcopus Leuwardiensiensis, qui etiam subtilissimum libellum nuper de istis quaestionibus in lucem emisit, qui solus omnibus istis censuris et Antapologiis opponi poterat. Nam ex Scripturis, Patribus, doctoribus scholasticis et antiquis doctoribus Lovaniensibus eam sententiam quam nos sequimur pulcherrime explicat. Quomodo autem haec nova sententia sit post mortem Domini Ruardi cum multis aliis articulis sensim introducta praetextu doctrinae D. Augustini, malo alios, qui praesentes fuere, quam me referre. Hoc tamen satis constat, duorum illorum, qui huius sententiae et articulorum auctores putantur, reliquos, qui eam sequuntur, discipulos existitisse vel auctoritate fuisse permotos, ut mirum non sit, quod scribit D. Tiletanus, Ruardi sententiam plerisque in hac facultate non placuisse.

Quod autem indicant quodam loco, Casalium secum sentire, valde mirum est; nam etsi Casalius incidit in aliquos articulos in Bulla Pontificum Pii V. et Gregorii XIII. damnatos, ut: „Liberum arbitrium

sine gratia Christi ad nihil valet nisi ad peccandum, „Nonnisi Pelagiano errore admitti potest usus aliquis bonus sive non malus liberi arbitrii sine gratia,“ et similes, in quaestione tamen de auxilio sufficienti nobiscum sentit et quidem paulo liberalius. Nam lib. 1. part. 1. de quadripartita iustitia p. 163. docet, auxilium speciale pertinens ad proprie dictam gratiam Christi ita esse homini praeparatum sicut auxilium generale et utrumque esse aequae in hominis potestate, et Deum dare illud regulariter omnibus habentibus usum liberi arbitrii idque omnino sufficienter, ut valeant bene operari etc. Pag. 165. docet adiutorium gratiae Dei nobis omnibus et singulis esse praesentissimum et non deesse nobis nisi nos desimus illi; relinquere tamen hominem indifferentem ad bonum et malum in potentia propinqua.

Haec omnia clarissime sunt contra ipsos et pro nobis. Quod autem hic auctor quodam loco Ruardum reprehendit, ideo facit, quia putabat Ruardum sentire, adiutorium divinae cooperationis non esse ex gratia redemptionis Christi, sed solum ex gratia creationis. Quod etiam ego penitus reiicio, sed an Casalius Ruardum recte intellexerit, alii viderint. Nam ad praesentem quaestionem nihil refert.

Alterum est, quod controversia Ecclesiae cum haereticis de gratia operante non sit: quod haeretici velint ad singulos actus requiri quamdam motionem ita efficacem, ut necessitet, Ecclesia autem velit ad singulos actus requiri quidem motionem praevientem, non quae absolute necessitet, tamen ita efficacem ut cum ea stare non possit ut non agas, eo quod efficaciter voluntatem determinet. Nam si non esset maior differentia, non potuissent Ecclesiam unquam fuisse illos propter hoc iudicaturam haereticos. Nam illa differentia nihil videtur referre nec ad fidem nec ad mores, sed mere videtur esse verbalis. Non est ergo illa Ecclesiae sententia, ut MM. NN. volunt, sed gratiam Dei non necessariam hominem ad bonum, ita ut multi possint bene agere per praesens auxilium, qui tamen non bene agunt; et contra multi possint male facere, qui tamen bene agunt, quia gratia Dei bene uti vel non uti est in eorum potestate propinqua etc.

Quod longior fui in hac quaestione causa est: quia eam in lectionibus non tractavi, sed tantum brevissime attingi, unde ipsi occasionem nostri reprehendendi in sua censura acceperunt.

Caput duodecimum ad Antapologiam de auxilio sufficienti quod omnibus datur.

Omnibus rationis usum habentibus dari pro tempore et loco auxilium sufficientem mediate vel immediate, quo valeant singula peccata vitare et sensim ad salutem aspirare, satis probatum est in Apologia Duacensi, ubi ostendimus, hanc sententiam esse omnium fere Patrum, etiam D. Augustini et Prosperi, et omnium doctorum scholasticorum (praeter Gregorium Arim.) et antiquorum doctorum Lovaniensium, deni-

que recentiorum doctorum, qui hoc tempore scribunt contra haereticos. Et licet inter doctores sit quaedam discrepantia, omnes tamen in eo conspirant (praeter Gregor.), quod omnibus datur pro loco et tempore tale auxilium, cum quo, si vellent sibi vim adhibere et laborare, quantum res ista postulat, possent sensim ad salutem tendere, quod nos affirmamus, unde illa discrepantia nihil obest, gominus haec sententia sit habenda tamquam doctorum omnium sententia. Quod autem ipsi dicant, illos omnes lectione Fausti fuisse deceptos, parum certe est honorifice de illis sentire, ut non dicam haereticorum partes mirifice hoc modo iuvare, dum omnes scholasticos tamquam in sententia fidei errantes reiiciuntur. Quae autem sit ipsorum sententia supra dictum est. Docent enim nemini dari auxilium sufficientem ex parte Dei ad inchoandam conversionem aut ad orandum aut ad ullum bonum opus, nisi cui datur ita efficax, ut liberum arbitrium determinetur, cum quo stare non possit, ut non agas, et Deum nemini esse paratum hoc dare, nisi cui re ipsa dat. Si enim esset paratus, non obstarent hominum malae voluntates. Haec illi. Unde etiam hic et alibi saepe dicunt, Christi gratiam non esse a bono usu seiunctam, sed facere hominem bene uti oblati salutis occasionibus. Quod sane videtur accedere ad sententiam haereticorum, qui dicunt, gratiam Dei semel habitam non posse amitti, aut ad rem non facit. Clarissimum enim est apud Catholicos dogma, multos habere gratiam Dei atque adeo esse iustos, qui illa gratia non bene utuntur et gratiam Dei in vacuum recipiunt. Quod autem non omnibus semper sit praedicatum evangelium aut salutis via, ut ipsi obiciunt, nihil refert; quia non defuit Deus per internas inspirationes (quis enim dubitet, quin Deus saepe ad ostium cordis pulset et ad honestatem suadeat et incitet?), quas si voluissent sequi (sicut supra ostensum est eos potuisse), sensim maiora auxilia divina largitate accepissent. Non enim Deus dat bonas inspirationes aut affectiones honesti nisi ut hominem ulterius promoveat, si suae gratiae non desit. Illa autem sententia Augustini: „Scimus gratiam Dei non omnibus dari,“ intelligenda est, quod non omnibus eo modo et ita copiose datur, ut re ipsa fiant iusti. In quo apparet Dei iudicium, cum uni ita datur, alteri non. Hinc tamen nullo modo sequitur, quin alteri etiam sufficienter adsit. Quod autem dicunt, „si Deus est paratus dare auxilium sufficientem, cur non dat?“ *resp.*: Dat omnibus re ipsa initium aliquod, ut dictum est; quod autem non perficiat, ipsi in causa sunt, quia negligunt vel resistunt divinae inspirationi, atque adeo desunt gratiae acceptae, ut supra ostendimus in multis iustis, quibus paratus est dare auxilium sufficientem ad perseverandum etc., si gratiae ipsius non desint. Neque etiam diuinus eam tantum gratiam sufficientem, qua Deus ita vocat et iuvat, sicut videt nos securituros, ut hic nobis imponitur; sed etiam eam, cum qua videt hominem non securituros vel perseveraturum, ut patet in Adamo et angelis; sed hoc eventurum videt non ex insufficientia gratiae, sed ex negligentia vel

malitia hominis, ratione cuius fit, ut gratia Dei sit insufficientis quoad effectum, quia impeditur; sed hoc ad rem non pertinet. Sic enim etiam Adami gratia insufficientis erat. Sed *inquant*: Ruardus dicit alteram opinionem esse magis consentaneam Augustino et Patrum Concilii. *Resp.*: Vehementer mirari me hanc obiectionem. Ruardus enim ibi disputando loquitur, ut patet intuenti; offert enim argumenta pro utraque parte. Pro nostra quidem plurimos Patres et multa ex D. Augustino et unum Concilium generale; pro altera quaedam loca Augustini et unum Gregorium Ariminensem. Tandem p. 352. amplectitur nostram, et solvit loca D. Augustini et reliqua argumenta, quae contra eam fecerat. Alioquin si altera Ruardi iudicio est magis consentanea Concilii et D. Augustino, stulte fecit, quod ab ea recesserit. Hoc autem notandum, [quod] cum Gregorius Ariminensis solus, quod sciam, ex scholasticis doctoribus doceat, non omnibus dari auxilium sufficiens, etiam consequenter docet, hominem necessario seu in eo, quod vitare non potest, peccare, sed imputari illud peccatum, quia haec insufficientia auxilii est poena peccati originalis etc.

Domini autem Doctores nunc libenter se hinc extricarent, ut patet num. 184. et 190., quia est articulus expresse damnatus. Dicunt ergo hominem non necessario peccare, etiamsi non habeat auxilium sufficiens ad resistendum, quia non est obduratus sicut diabolus et auxilium sufficiens potest obtineri a Deo. Sed utrumque facile concederet etiam Calvinus. Itaque neutrum sufficit. Etsi enim non sit obduratus, ut diabolus, in praesentia tamen nullo modo potest resistere, ut patet ex terminis, quia non habet auxilium sufficiens ad resistendum. Deinde etiamsi possit auxilium impetrari a Deo, si oret, tamen non potest orare; quia si haberet auxilium sufficiens ad orandum, oraret, ut ipsi constanter docent. Sed de hoc supra satis.

Reliqua responso non egent.

Caput decimum tertium ad Antapologiam assertionis 31.

Ad ea, quae hoc loco habentur, responsione opus non est, cum ex supradictis pateat, quo animo et qua fide dicantur. Quanto satius fuisset ab initio coram tractare, quam postea tam amaris scriptis in alios invehi!

Non dixi illas sententias, quas Apologia ibi commemorat ut nostris contrarias, ipsorum esse; neque de illorum opinionibus praecise explicandis sollicitus fui, sed dumtaxat in contrariis ponendis, quas tamen partim ex Censura, partim ab illorum doctoribus traditas esse facile est ex eorum dictatis et scriptis, quae in omnium passim manibus versantur, probare. Quod etiam nuper ostendi.

Quod ad postremam partem attinet, in qua suam praefationem defendere nituntur, non est opus multis verbis, quia ex dictis satis patet, quae sit nostra sententia et quam D. Augustino non repugnet,

et quam longe absit a Massiliensium erroribus, ut non sit necesse rursus singula capita percurrere, quae hic depravatissime in collatione nostrae sententiae cum doctrina D. Aug. et Massiliensium ponuntur etc. Quam multa autem hic referantur a veritate aliena, longum esset persequi. Dolemus vehementer, bonos istos viros tantopere in nos, sine ulla iusta occasione a nobis data, exarsisse. Nam istae sententiae de auxilio sufficienti et efficaci, ad quas cetera pene omnia redeuntur, saepe ante nos hic traditae sunt a non ita multis annis a Reverendis- simis Episcopis Mart. Rithovio et Cunero, doctoribus Lovaniensibus, a Reverendo P. Matthia Felisio ordinis S. Francisci, qui etiam edito libro eas non solum ut Divi Thomae, B. Bonaventurae et aliorum scholasticorum, sed etiam tamquam B. Augustini doctrinae consentaneas defendit et docet contrarias niti falsis et damnatis fundamentis; et a Patre Bellarmino, qui omnia loca D. Augustini huc pertinentia diligenter expendit. Proinde mirum est, illis omnibus relictis, nos praesertim sibi oppugnandos sumpsisse, cum istas sententias summa modestia, nemine ex ipsis directe vel indirecte reprehensio, tradiderimus neque contrarias damnaverimus. Nam opinionem nostram de electione ad gloriam solum ut probabiliorum defendimus; neque unquam significavimus nos in quaestione de auxilio sufficienti a D. Augustino recedere. Nam ex ipsius sententia eam conati sumus explicare. Neque vero hae quaestiones adeo sunt adiaphorae, ut oportuerit nos cum MM. NN. conformare, ut in aliis academiis extra Belgium omnibus, quod sciam, nostrae sententiae traduntur, et hoc tempore ad haereticos oppugnandos sunt commodissimae. Et quamvis Bart. Medina et Dominicus Baignes a nobis nonnihil in modo explicandi discrepent, ponunt tamen illi, maxime Bartholomaeus, auxilium sufficiens ad salutem dari omnibus; qui etiam dicit contrarium esse temerarium et haereticum; unde patet, quo loco illi eam sententiam MM. NN., ad quam cetera fere omnia reducantur, habeant. Iidem auctores gratiam efficacem vocant concursum Dei supernaturalem, qui etiam erat necessarius Adamo, quod ipsi tantopere oppugnant; utrum autem concursus determinet liberum arbitrium prius natura, annon (in quo videtur fere consistere omnis discrepantia inter istos Patres et nos), parum refert, modo ponatur in hominis potestate. Nam quaestio illa ad Physicam pertinet. Nostram quoque sententiam de auxilio sufficienti, quae praecipua est, alii clarissimi eiusdem ordinis viri: Sylvester, Ferraricus, Caietanus, Franciscus Victoria, Dominicus Soto et Melchior Canus tenent; et in primis fons eruditionis D. Thom., quem in omnibus sequimur praeterquam in paucissimis, ubi iam passim diversa sententia communior censatur. Mirum autem est, quod, cum has sententias traderemus et studiosi passim de illis disputarent, nihil in nos moverint, sed post annum tandem, quando omnes de illis conticescebant, mortuo iam Illmo et Rmo Nuntio Apostolico Episcopo Verceilensi, repente in nostram doctrinam inquirere coeperint. Ex quo apparet, quid eos ad hoc potuerit com-

movisse. Sed hoc eorum conscientiis et Deo iudici relinquamus. Satis nobis est, constare passim omnibus, a nobis nullam datam fuisse occasionem, eam merito in nos inveherentur, quaesitasque rationes omnes, quibus haec controversia ab initio sine strepitu et alterius partis infamia componeretur. Sed non placuit illis aliter quam censuris agere, e quibus quanta incommoda consecuta sint, nemo non intelligit.

Haec sunt, Illustrissime et Reverendissime Domine, quae pro temporis angustia ad Antapologiam Venerandae Facultatis s. Theologiae Lovaniensis respondenda putavimus. Pauca illa quidem, cum plerumque responsio duplo maior esse soleat obiectione, sed quae coniuncta duabus Apologiis nostris, quas Facultas oppugnavit, sufficere possint ad plenam causae istius instructionem. Et quia haec controversia ad Sanctae Sedis Apostolicae summum Tribunal deducta est, rogamus obnixè Illustrissimam et Reverendissimam Dominationem Vestram, ut quam primum hoc nostrum responsum una cum duabus iam dictis Apologiis ad Suam Sanctitatem transmittere dignetur. Cuius iudicio (ut qui solus sit omnium fidei controversiarum etiam extra Concilium generale infallibilis Index), sicut ab initio huius controversiae semper testati sumus, omnia dicta nostra humiliter et ex animo submittimus, ne latum quidem unguem ab eo quod ipse sequendum iudicaverit, recessuri.

Lovanii 17. Octobris 1588.

LEONARDUS LESSIUS,

Societatis Iesu, Sacrae Theologiae Professor in Collegio eiusdem Societatis.

Exemplum hoc Responsi ad Antapologiam Ven. Facultatis sacr. Theolog. Universitatis Lovaniensis collatum ei per me infrascriptum Notarium diligenter auscultatum cum suo originali de verbo ad verbum concordare reperi. Ideoque in veritatis test. nomine signoque mei Tabellionatus illud communivi rogatus.

HENRICUS VERLACIUS LINTREN,

Clericus Mechliniensis Dioecesis publicus Apostolica auctoritate atque in Arch. Ro. Cu. descriptus Notarius.

R. P. LEONARDI LESSII

SOC. IESU THEOLOGI

DE DIVINA INSPIRATIONE DOCTRINA

E DOCUMENTIS MAGNAM PARTEM INEDITIS

ILLUSTRATA ET PONDERATA

▲

IOSEPHO KLEUTGEN,

SOCIETATIS IESU PRESBYTERO.